

Sygn. akt XI Ka 150/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech

Sędziowie: SO Sławomir Kaczor – spr.

SR Monika Płoska – Pecio (del. do S.O.)

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Urszuli Komor

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2013 roku

sprawy A. G. i B. G.

oskarżonych z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i in.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 24 października 2012 r. sygn. akt VII K 1425/10

I. zmienia zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego A. G. w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcia z pkt VIII, IX i X;
2. uniewinnia oskarżonego od dokonania pierwszego z zarzuconych mu czynów, określonego jako czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony na szkodę J. M. pod koniec lipca 2009 roku;
3. na podstawie art. 91 § 2 k.k. łączy wobec oskarżonego wymierzone w pkt od II do VI jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny i jako kary łączne wymierza mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych;
4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 20 października 2009 roku do dnia 29 marca 2010 roku, oraz od dnia 28 września 2010 roku do dnia 18 października 2011 roku;
5. przyjmuje, że zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację oskarżonego B. G. za oczywiście bezzasadną;

III. zwalnia oskarżonych od zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa, nadto zwalnia oskarżonego B. G. od opłaty za drugą instancję.

XI Ka 150/13 UZASADNIENIE

A. G. oskarżony został o to, że:

I. w okresie od końca lipca 2009r. do 19 października 2009r. w C. i na trasie C. - H. działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 2 k.k. w ciągu 5-ciu lat po odbyciu co najmniej roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne oraz działając 3-krotnie w krótkich odstępach czasu w podobny sposób i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groźbą zamachu na życie i zdrowie oraz gwałtownego zamachu na mienie doprowadził J. M. do rozporządzenia własnym i cudzymi mieniem o łącznej wartości co najmniej 21 820 zł w tym:

- w dniu bliżej nieustalonym pod koniec lipca 2009r. w C. kierując pod adresem J. M. groźbę zamachu a jego zdrowie zażądał od wymienionego zamiany swego motocykla marki „(...)” wartości około 7000 zł na samochód osobowy marki „V. (...)” nr rej. (...) wartości około 12000 zł, czym doprowadził pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 5000 zł

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

- w dniu 29 września 2009r. w C. groźbą gwałtownego zamachu na mienie doprowadził J. M. do rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1500 zł

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

- w dniu 19 października 2009r. w C. i na trasie C.-H. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą kierując pod adresem J. M. groźby zamachu na życie i zdrowie, używając przemocy poprzez uderzenie ręką w twarz oraz używając wobec wymienionego gazu łzawiącego doprowadził wymienionego do rozporządzenia cudzym mieniem w postaci samochodu marki V. (...) wartości 15 000 zł oraz pieniędzy w kwocie 320 zł

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

II. w okresie od początku maja 2009r. do 5 czerwca 2009r. w S. i w C. działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 k.k. w ciągu 5-ciu lat po odbyciu kary co najmniej roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne oraz działając dwukrotnie w krótkich odstępach czasu w podobny sposób i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz z D. Ś. i B. G. przemocą oraz groźbą zamachu na życie i zdrowie oraz mienie doprowadził M. O. (1) do rozporządzenia mieniem w kwocie 21 500 zł w tym:

- w dniu bliżej nieustalonym na początku maja 2009r. w S. działając wspólnie i w porozumieniu z D. Ś. kierując pod adresem M. O. (1) groźbę gwałtownego zamachu na mienie doprowadził wymienionego do wydania pieniędzy w kwocie 1500 zł

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

- w dniu bliżej nieustalonym w okresie od maja 2009r. do 5 czerwca 2009r. w C. działając wspólnie i w porozumieniu z D. Ś. i B. G. kierując pod adresem M. O. (1) groźby uszkodzenia ciała oraz używając przemocy poprzez bicie pokrzywdzonego pięściami po głowie doprowadził wymienionego do wydania pieniędzy w kwocie 20 000 zł

tj. o czyn z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

III. w dniach bliżej nieustalonych w sierpniu 2009r. w C. działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 k.k. w ciągu 5-ciu lat po odbyciu kary co najmniej roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne oraz działając 4 - krotnie w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób zabrał w celu krótkotrwałego użycia cztery samochody osobowe stojące w komisie J. M. marki M. (...) nr rej. (...) wartości 7000 zł, marki S. (...) nr rej. (...) wartości 25 000 zł i marki O. (...) nr rej. (...) wartości 5000 zł i V. (...) nr rej. (...) o wartości około 4000 zł, grożąc przy tym wymienionemu natychmiastowym użyciem przemocy oraz doprowadzając go do stanu bezbronności poprzez kierowanie gróźb zabójstwa przy użyciu broni

tj. o czyn z art.289 § 3 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k.

IV. w dniach od 18 października 2009r. do 19 października 2009r. w C. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 336,9 grama netto oraz substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 8, 81 grama netto

tj. o czyn z ar. 62 ust 2 w zw. z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii

B. G. oskarżony został o to, że w dniu bliżej nieustalonym w okresie od miesiąca maja 2009r. do 5 czerwca 2009r. w C. działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art.64 § 2 k.k. w ciągu 5-ciu lat od odbycia kary co najmniej roku pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. i D. Ś. kierując pod adresem M. O. (1) groźby uszkodzenia ciała oraz używając przemocy poprzez bicie pokrzywdzonego pięściami po głowie doprowadził wymienionego do wydania pieniędzy w kwocie 20.000 zł

tj. o czyn z art.282 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 24 października 2012 roku Sąd Rejonowy w Chełmie:

I. oskarżonego A. G. uznał za winnego tego, że w miesiącu lipcu 2009 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w C. województwo (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zabrał w celu przywłaszczenia należący do J. M. samochód osobowy marki V. (...) o wartości 26 500 złotych w ten sposób, że zaproponował J. M. zamianę swojego motocykla marki H. (...) o wartości 10 200 złotych na ten samochód, a gdy J. M. nie chciał dokonać zamiany pojazdów zabrał w/w samochód z komisji J. M. pozostawiając tam w/w motocykl, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 28 stycznia 2005 roku do dnia 12 kwietnia 2007 roku co najmniej sześciu miesięcy z kary trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 20 września 2004 roku w sprawie sygn. akt II K 836/03 za umyślne przestępstwo podobne - za przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w zw. z art.282 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k., przy czym na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 26 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt II K 133/06 karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie sygn. akt IIK 836/03 połączono i jako karę łączną wymierzono mu karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności tj. za winnego popełnienia występku z art.278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn na mocy art.278 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. przyjmując za podstawę wymiaru kary art.278 § 1 k.k. wymierzył mu karę jednego roku i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art.33 § 2 k.k. wymierzył karę 80 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 zł;

II. oskarżonego A. G. uznał za winnego tego, że:

1) w dniu 29 września 2009 roku w C.województwo (...)w celu osiągnięcia korzyści majątkowej groźbą gwałtownego zamachu na mienie doprowadził J. M.do rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 1500 złotych, w ten sposób, że zażądał od niego pieniędzy grożąc mu, że o ile nie zostaną wydane spali prowadzony przez J. M.autokomis i J. M.na skutek tych gróźb wydał gotówkę w kwocie 300 złotych oraz umożliwił A. G.wypłatę łącznie kwoty 1200 złotych z bankomatu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 28 stycznia 2005 roku do dnia 12 kwietnia 2007 roku co najmniej roku z kary trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 20 września 2004 roku w sprawie sygn. akt II K 836/03 za umyślne przestępstwo podobne- za przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy czym na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 26 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt II K 133/06 karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie sygn. akt II K 836/03 połączono i jako karę łączną wymierzono mu karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności tj. uznał za winnego popełnienia występku z art.282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

2) w dniu 19 października 2009 roku w C. i na trasie C.-H. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą kierując pod adresem J. M. groźby zamachu na życie, a także używając wobec niego przemocy poprzez uderzenie ręką w twarz oraz używając gazu łzawiącego, którym prysnął mu

w twarz doprowadził J. M. do rozporządzenia swoim mieniem w postaci samochodu marki V. (...) wartości 16 700 złotych oraz pieniędzmi w kwocie 320 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 28 stycznia 2005 roku do dnia 12 kwietnia 2007 roku co najmniej roku z kary trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 20 września 2004 roku w sprawie sygn. akt II K 836/03 za umyślne przestępstwo podobne- za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy czym na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 26 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt II K 133/06 karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie sygn. akt IIK 836/03 połączono i jako karę łączną wymierzono mu karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności tj. uznał go za winnego popełnienia występku z art.282 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

przy czym przyjął, iż czyny z pkt II ppkt 1). i 2). popełnił działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu w warunkach ciągu przestępstw z art.91 § 1 k.k. i za czyny z pkt II ppkt 1) i 2) stanowiące określony w art.91 § 1 k.k. ciąg przestępstw wymierzył oskarżonemu A. G. na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. karę czterech lat pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 zł;

III. oskarżonego A. G. uznał za winnego tego, że:

1) na początku maja 2009 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w miejscowości S. powiatu (...) województwo (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą kierując pod adresem M. O. (1) groźbę gwałtownego zamachu na mienie w ten sposób, że groził mu, że nie będzie mógł handlować papierosami, gdyż dokonają zaboru każdego towaru doprowadził M. O. (1) do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie pieniędzy w kwocie 1500 złotych, przy czym czynu tego oskarżony dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 28 stycznia 2005 roku do dnia 12 kwietnia 2007 roku co najmniej roku z kary trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 20 września 2004 roku w sprawie sygn. akt II K 836/03 za umyślne przestępstwo podobne- za przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy czym na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 26 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt II K 133/06 karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie sygn. akt II K 836/03 połączono i jako karę łączną wymierzono mu karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności tj. oskarżonego A. G. uznał za winnego popełnienia występku z art.282 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k.

2). w okresie od maja 2009 roku do 5 czerwca 2009 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w C. województwo (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i B. G. kierując pod adresem M. O. (1) groźby zamachu na zdrowie tj. grożąc mu uszkodzeniem ciała oraz używając wobec niego przemocy poprzez bicie pięściami po głowie doprowadził M. O. (1) do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie pieniędzy w kwocie 20000 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 28 stycznia 2005 roku do dnia 12 kwietnia 2007 roku co najmniej roku z kary trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 20 września 2004 roku w sprawie sygn. akt II K 836/03 za umyślne przestępstwo podobne - za przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k., przy czym na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 26 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt II K 133/06 karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie sygn. akt II K 836/03 połączono i jako karę łączną wymierzono mu karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności tj. uznał go za winnego popełnienia występku z art.282 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k., przy czym przyjął, iż czyny z pkt III ppkt 1). i 2). popełnił działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu w warunkach ciągu przestępstw z art.91 § 1 k.k. i za czyny z pkt III ppkt 1). i 2). stanowiące określony w art.91 § 1 k.k. ciąg przestępstw wymierzył oskarżonemu A. G. na podstawie art.282 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę czterech lat pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych;

IV. oskarżonego A. G. uznał za winnego tego, że:

1) w sierpniu 2009 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w C. województwo (...) zabrał w celu krótkotrwałego użycia samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 10 400 złotych należącego do klienta komisju J. M., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 28 stycznia 2005 roku do dnia 12 kwietnia 2007 roku co najmniej roku z kary trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 20 września 2004 roku w sprawie sygn. akt II K 836/03 za umyślne przestępstwo podobne - za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy czym na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 26 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt II K 133/06 karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie sygn. akt IIK 836/03 połączono i jako karę łączną wymierzono mu karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności tj. popełnienia występku z art. 289 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

2) w sierpniu 2009 roku w C.województwo (...)zabrał w celu krótkotrwałego użycia samochód osobowy marki S. (...)nr rej. (...)o wartości 20 800 złotych należącego do M. M., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 28 stycznia 2005 roku do dnia 12 kwietnia 2007 roku co najmniej roku z kary trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 20 września 2004 roku w sprawie sygn. akt II K 836/03 za umyślne przestępstwo podobne - za przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w zw. z art.282 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k., przy czym na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 26 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt II K 133/06 karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie sygn. akt IIK 836/03 połączono i jako karę łączną wymierzył mu karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności tj. popełnienia występku z art.289 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k. przy czym przyjął, iż czyny z pkt IV ppkt 1). i 2). popełnił działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu w warunkach ciągu przestępstw z art.91 § 1 k.k. i za czyny z pkt IV ppkt 1) i 2) stanowiące określony w art.91 § 1 k.k. ciąg przestępstw wymierzył oskarżonemu A. G.na podstawie art.289 § 1 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. karę dwóch lat pozbawienia wolności oraz na mocy art.289 § 4 k.k. w zw. z art.289 § 1 k.k. wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych;

V. oskarżonego A. G. uznał za winnego tego, że:

1). w dniu 29 września 2009 roku w C. województwo (...) grożąc J. M. natychmiastowym użyciem przemocy tj. grożąc mu pozbawieniem życia w ten sposób, że go zastrzelił dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu osobowego marki O. (...) nr rej. (...) o wartości 11800 złotych należącego do M. M., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 28 stycznia 2005 roku do dnia 12 kwietnia 2007 roku co najmniej roku z kary trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 20 września 2004 roku w sprawie sygn. akt II K 836/03 za umyślne przestępstwo podobne- za przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k., przy czym na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 26 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt II K 133/06 karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie sygn. akt IIK 836/03 połączono i jako karę łączną wymierzono mu karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności tj. uznał go za winnego popełnienia występku z art.289 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

2) w dniu 29 września 2009 roku w C. województwo (...) grożąc J. M. natychmiastowym użyciem przemocy poprzez spalenie komisju samochodowego prowadzonego przez J. M. dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia samochodu osobowego marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 3 600 złotych należącego do M. M., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 28 stycznia 2005 roku do dnia 12 kwietnia 2007 roku co najmniej roku z kary trzech lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 20 września 2004 roku w sprawie sygn. akt II K 836/03 za umyślne przestępstwo podobne- za przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy czym na mocy wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 26 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt II K 133/06 karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie sygn. akt IIK 836/03 połączono i jako karę łączną wymierzono mu karę trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności tj. uznał go za winnego popełnienia występku z art.289 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. przy czym przyjął, iż czyny z pkt V ppkt 1). i 2). popełnił działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu w warunkach ciągu przestępstw z art.91 § 1 k.k. i za czyny z pkt V ppkt 1). i 2). stanowiące określony w art.91 § 1 k.k. ciąg przestępstw wymierzył oskarżonemu na podstawie art.289 § 3 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k. karę trzech lat pozbawienia wolności oraz

na mocy art.289 § 4 k.k. w zw. z art.289 § 3 k.k. wymierzył mu karę 80 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych;

VI. oskarżonego A. G. uznał za winnego tego, że w dniu 19 października 2009 roku w C. wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany o łącznej wadze 336,9 grama netto oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 8,81 grama netto tj. popełnienia występku z art.62 ust 2 w zw. z art.62 ust 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten czyn na mocy art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego A. G. za czyn przypisany mu w punkcie VI przepadek na rzecz Skarbu Państwa środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste - marihuany o łącznej wadze 336,9 grama netto oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 8,81 grama netto i zarządził ich zniszczenie;

VIII. na mocy art.91 § 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego A. G. w punktach od I do VI jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę sześciu lat i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na mocy art. 91 §2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego A. G. w punktach od I do V jednostkowe kary grzywny połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 180 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych;

X. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. G. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 października 2009 roku do dnia 28 marca 2010 roku oraz od dnia 29 września 2010 roku do dnia 17 października 2011 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

XI. oskarżonego B. G. uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2009 roku do 5 czerwca 2009 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w C. województwo (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i A. G. kierując pod adresem M. O. (1) groźby zamachu na zdrowie tj. grożąc mu uszkodzeniem ciała oraz używając wobec niego przemocy poprzez bicie pięściami po głowie doprowadził M. O. (1) do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie pieniędzy w kwocie 20.000 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia w okresie od dnia 23 września 2005 roku do dnia 20 listopada 2008 roku kary co najmniej roku pozbawienia wolności z kary łącznej czterech lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie z dnia 9 maja 2005 roku w sprawie sygn. akt II K 645/04, mocą którego uznano go za winnego popełnienia m.in. określonego w art. 91 § 1 k.k. ciągu przestępstw, z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę czterech lat pozbawienia wolności tj. oskarżonego B. G. uznał za winnego popełnienia występku z art.282 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. i za ten czyn na mocy art.282 k.k. w zw. z art.64 § 2 k.k. wymierzył mu karę czterech lat i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art.33 § 2 k.k. karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając na mocy wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

XII na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych A. G. i B. G. od uiszczania kosztów sądowych, z której poniesione wydatki przejął na Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżeni A. G. i B. G..

Oskarżony A. G. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść:

- art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na nieobiektywnej ocenie materiału dowodowego, oparciu ustaleń Sądu tylko na tych okolicznościach, które są dla oskarżonego niekorzystne oraz na naruszeniu zasady swobodnej oceny

dowodów skutkujące jej dowolnością m.in. w zakresie oceny zeznań J. M., E. M., M. O. (1), E. O., A. O., N. H., M. B. (1), K. Ś. (k-1288v-1290,1370v-1371,1494v-1496), M. N. (k-1495-1496), a także na nieuwzględnieniu i nie przytoczeniu wystarczających powodów, dla których Sąd nie dał wiary dowodom przemawiającym na korzyść oskarżonego m.in. zeznań świadka W. N., A. S. / w części w jakiej zaprzecza on by od J. M. wiedział o jakichkolwiek przestępczych zachowaniach oskarżonego, M. Z. (złożonych na rozprawie), D. J., J. B. (1), U. S., M. S. (1), M. B. (2), W. M., J. B. (2), D. K. (1), K. Ś. (k-843), M. N. (895)

- art. 167, 169 § 2, 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na oddaleniu wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków D. S. (1), G. B. oraz M. M. w sytuacji, gdy przeprowadzenie tych dowodów było możliwe i wskazane, a nadto wniosku o przesłuchanie pracownika (...).

- art.167, 169 § 2, 170 § 1 pkt 3 i 5, 172 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na oddaleniu wniosku o konfrontację J. M. z M. S. (2), której przeprowadzenie było celowe by ustalić wartość pojazdów, a przede wszystkim celem zweryfikowania wiarygodności twierdzeń pokrzywdzonego J. M..

- art.167, 169 § 2, 172 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na nie przeprowadzeniu przez Sąd Rejonowy konfrontacji pomiędzy M. O. (1), a E. O. co do rozmowy na temat przekazania kwoty 20000 zł, konfrontacji pomiędzy J. M. a A. S. na okoliczność czy pokrzywdzony mówił temu świadkowi o swoich problemach z oskarżonym, konfrontacji pomiędzy J. P., a J. B. (2) na okoliczność czy oskarżony był widziany w komisie pokrzywdzonego z bronią, konfrontacji pomiędzy oskarżonym A. G. a M. O. (2) na okoliczność namawiania jej do złożenia fałszywych zeznań co do zarzucanych w akcie oskarżenia czynów, a czynności te pozwoliłyby na ustalenie rzeczywistego stanu faktycznego niniejszej sprawy w tym zakresie, oraz oceny wiarygodności przesłuchanych w sprawie świadków.

- art.167, 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na nie przeprowadzeniu przez Sąd Rejonowy dowodu z zeznań policjanta D. (na okoliczność stanu zdrowia oskarżonego podczas składania wyjaśnień w sprawie), oraz W. S.(wspólnika J. M.) na okoliczność wzajemnych relacji pomiędzy oskarżonym a J. M., okoliczności zamiany samochodów dokonanych przez oskarżonego, zasad prowadzenia komisji przez pokrzywdzonego.

-art.167, 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na nie przeprowadzeniu dowodu z akt sprawy Sądu Rejonowego w Chełmie dot. przestępstwa paserstwa zarzucanego J. M. co mogło skutkować właściwą oceną prawidłowości prowadzenia działalności gospodarczej przez pokrzywdzonego, jak również wzajemnych relacji pomiędzy nim a K. Ś..

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżony wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony B. G. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na jego treść, przyjętych za podstawę powyższego wyroku, polegający na nieprawidłowym przyjęciu daty popełnienia przez oskarżonego B. G. czynu zabronionego, o który został oskarżony;

- rażącą obrazę art. 4 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku polegającą na dowolnym, całkowicie niezgodnym z ustaleniami faktycznymi przyjęciu okoliczności sprzecznych (niejasnych) na niekorzyść oskarżonego B. G.;

- obrazę art. 6 k.p.k. oraz art. 9 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie powołania istotnych świadków w osobach: D. S. (1) oraz D. M...

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Uznanie apelacji B. G. za oczywiście bezzasadną oraz brak wniosku o uzasadnienie wyroku od wyżej wymienionego, zwalnia Sąd Okręgowy – z uwagi na treść art.457 § 2 k.p.k. – z obowiązku sporządzenia pisemnych motywów rozstrzygnięcia dotyczącego tego oskarżonego.

Odniesienie się do apelacji A. G. winno zostać poprzedzone uwagą dotyczącą kwestii bezpośrednio nie związanej z oceną zasadności zarzutów podniesionych przez tego skarżącego. Rzecz mianowicie w tym, że w dniu 2 stycznia 2013r. oskarżony osobiście pokwitował zawiadomienie o przyjęciu wniesionej przez niego apelacji (k.1598). Z uwagi na niepodejmowanie korespondencji kierowanej do niego w dalszej fazie postępowania była ona pozostawiana w aktach ze skutkiem doręczenia – na podstawie art.139 k.p.k. (k.1620, 1643). Ponieważ w dniu 26 września 2013r., a więc w ostatnim dniu ustawowego terminu, oskarżony złożył wniosek o doręczenie odpisu wyroku sądu odwoławczego z uzasadnieniem, wskazując jako adres aktualnego pobytu Zakład Karny w C. (k.1663-1664), stanowiło to podstawę do poczynienia ustaleń w przedmiocie okresu w jakim jest on pozbawiony wolności. Zgodnie zaś z treścią uzyskanej informacji A. G. został tymczasowo aresztowany w dniu 3 marca 2013r. (k.1667). Z powyższego wynika, że oskarżony wiedząc o toczącym się w jego sprawie postępowaniu międzyinstancyjnym i odwoławczym świadomie nie zawiadomił sądu o fakcie zmiany miejsca pobytu, de facto rezygnując w ten sposób z udziału w tej fazie postępowania.

Co się zaś tyczy apelacji tego oskarżonego to zasługuje ona na uwzględnienie tylko w niewielkim zakresie, a mianowicie o ile jej autor kwestionuje dokonanie pierwszego z zarzuconych mu czynów (przypisanego w pkt I zaskarżonego wyroku) tj. kradzieży na szkodę J. M. samochodu marki V. (...) w lipcu 2009r.

Rozstrzygnięcie zapadłe w tej kwestii stanowi konsekwencję nieuwzględnienia przez Sąd Rejonowy we właściwy sposób materiału dowodowego, który - co istotne - został obdarzony wiarą. Idzie tu w pierwszej kolejności o zeznania samego pokrzywdzonego, który podkreślając wprawdzie presję ze strony oskarżonego przyznał w ostateczności, iż na zamianę samochodu na oferowany przez oskarżonego motocykl wyraził zgodę, dodając przy tym, że w grę wchodziła dopłata ze strony A. G. (k.1026). Dlatego też mając na uwadze kompletność materiału dowodowego oraz jego oczywiście niewłaściwą ocenę Sąd Odwoławczy uznał za dopuszczalne wydanie w tym zakresie orzeczenia o charakterze reformatorskim i uniewinnienie oskarżonego od dokonania omawianego czynu.

Zgola odmienny stan rzeczy miał natomiast miejsce w przypadku pozostałych czynów zarzuconych oskarżonemu G., na okoliczność dokonania których sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, opierając się na dowodach, których ocena jest wolna od nieprawidłowości zarzuconych przez skarżącego.

Sąd Rejonowy zasadnie uznał więc za wiarygodne bardzo szczegółowe i konsekwentne zeznania J. M., które znajdowały oparcie w całym szeregu innych dowodów o charakterze osobowym i nieosobowym. Z kolei analiza argumentacji zawartej w apelacji prowadzi do wniosku, że chociaż zdaniem skarżącego sąd ten oparł się na szeregu nieistotnych fragmentów zeznań świadków, to w rzeczywistości właśnie oskarżony eksponuje takowe fragmenty, jak również sprzeczności o charakterze pozornym, bądź też ewidentnie drugorzędny, w konsekwencji nie mające znaczenia w sprawie. Co się zaś tyczy niespójności i zmienności występujących w zeznaniach pokrzywdzonego, to zostały one prawidłowo dostrzeżone i wytłumaczone przez Sąd Rejonowy (vide str.34 i 38 uzasadnienia).

I tak wbrew twierdzeniom skarżącego J. M. nigdy nie zeznał jakoby oskarżony zmusił go do wypłaty z bankomatu 1800 zł. Pokrzywdzony konsekwentnie twierdził, iż oskarżony zabrał mu 300 zł na terenie komisju po czym kolejnymi groźbami zmusił go do wypłaty z bankomatu dalszych pieniędzy. Odmiennie wskazywanie zaś wysokości wypłaconych kwot (500 zł i 500 zł k.4 oraz 800 zł i 400 zł k.111v akt VI K 1157/10) nie świadczy o niewiarygodności tych zeznań. Składając drugie z nich pokrzywdzony podkreślił bowiem, przedkładając zestawienie operacji dokonanych przy użyciu kart płatniczych, iż pierwsze z zeznań chce sprostować i sprecyzować. Faktu tego skarżący jednak nie zauważył, czego wyrazem jest uporczywe zarzucanie, iż pokrzywdzony takowych dokumentów nie dostarczył (str.15 apelacji).

Relacjonując przebieg zdarzeń z udziałem oskarżonego pokrzywdzony zeznawał szczegółowo na okoliczność szeregu wątków i zachowań A. G.. Jest przy tym zrozumiałe, że tylko część z nich została przyjęta jako podstawa do przedstawienia oskarżonemu zarzutów. Z tego też powodu nie sposób mówić o niekonsekwencji czy też sprzeczności w

zeznaniach pokrzywdzonego z powodu kolejnej kwoty 1000 zł jaką miał wydać oskarżonemu (k.4 akt VI K 1157/10). To zachowanie A. G., formalnie nie poprzedzone formułowaniem przez niego gróźb, nie zostało bowiem ocenione przez oskarżyciela publicznego jako przestępstwo, a w konsekwencji nie objęte zarzutami aktu oskarżenia.

Wbrew stanowisku apelacji wolne od jakichkolwiek sprzeczności są zeznania J. M. dotyczące kwot wydatkowanych przez pokrzywdzonego na paliwo tankowane przez oskarżonego. Jakkolwiek nie jest rzeczą sądu odwoławczego cytowanie zeznań świadka, albowiem winny być one skarżącemu znane, to jednak celową wydaje się być uwaga, iż pokrzywdzony szczegółowo i logicznie opisywał zdarzenia zarówno z dnia 18 października 2009r., kiedy to na wręczoną oskarżonemu kwotę składały się 150 zł zabrane przez J. M. z biura komisju i 50 zł pożyczone od R. M. (1)(k.4v akt VI K 1157/10) oraz z dnia kolejnego, w którym oskarżony zatankował za kwotę 200 zł, zaś należność tą J. M. uregulował pieniędzmi pożyczonymi również od R. M. (1)(k.5v akt VI K 1157/10 i k. 418v akt niniejszych). Druga z powyższych sytuacji znajduje pełne potwierdzenie w zeznaniach świadka R. M. (1)(k.23v-24 akt VI K 1157/10 oraz k.446v akt niniejszych). Co się natomiast tyczy wydarzeń z dnia 18 października 2009r. to nie ma racji skarżący podnosząc, że R. M. (1) zaprzeczył jakoby w tej dacie pożyczał pieniądze pokrzywdzonemu oraz pił z nim kawę. Rzecz bowiem w tym, że powyższe twierdzenie oskarżonego jest ewidentnie nieprawdziwe, albowiem sam świadek na okoliczność tego właśnie wydarzenia, również nie objętego zresztą zarzutem aktu oskarżenia, nie został przesłuchany. Jeżeli zaś pokrzywdzony podkreślił, że w dniu 18 października 2009r., nie chcąc przebywać w komisji samemu, zadzwonił do kolegi aby ten przyjechał na kawę, jednakże następnie nie poinformował go o problemach z oskarżonym, to nie dziwi, że R. M. (1) nie wspominał o tym spotkaniu w spontanicznie składanych zeznaniach.

Pozostając przy zagadnieniu uiszczenia przez pokrzywdzonego należności za paliwo zatankowane przez oskarżonego w dniu 19 października 2009r. podzielić należy argumentację Sądu Rejonowego dotyczącą oceny zeznań pracowników stacji BP przesłuchanych na tą okoliczność (str.63 uzasadnienia). Uregulowanie należności przez osobę inną niż tankujący paliwo w istocie nie jest bowiem tak doniosłym zdarzeniem, by pracownik stacji paliw miał taki fakt zarejestrować i – co istotne – przechowywać w pamięci po upływie przeszło roku od jego zaistnienia. Z tego powodu odstąpienie przez Sąd Rejonowy od dalszych poszukiwań ostatniego z nie przesłuchanych pracowników stacji tj. G. B. (k.943 i 971v) nie może być postrzegane jako nieprawidłowość mogąca mieć wpływ na treść wyroku.

Powracając do bez wątpienia kluczowego w sprawie zagadnienia wiarygodności zeznań J. M. oraz argumentacji sformułowanej w apelacji, zmierzającej do wykazania wadliwości stanowiska Sądu Rejonowego, stwierdzić należy, iż nie jest ona przekonująca. Z poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych znajdujących oparcie w przeprowadzonych dowodach wynika bowiem całkowite zdominowanie pokrzywdzonego przez oskarżonego, który firmę prowadzoną przez J. M. traktował jak bezpłatną wypożyczalnię samochodów, zaś samego pokrzywdzonego jak bezzwrotną kasę zapomogową. Kwestię tę Sąd I instancji prawidłowo dostrzegł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str.34 i 41 uzasadnienia). W konsekwencji za chybione muszą zostać uznane wywody skarżącego eksponujące zarówno stosunkowo długą bierność pokrzywdzonego, polegającą na nie zawiadomianiu organów ścigania jak i przyznane przez niego wspólne spożywanie alkoholu z oskarżonym.

Właśnie zupełną dominacją oskarżonego nad pokrzywdzonym, traktowaniem go z całkowitym lekceważeniem i wyższością tłumaczyć należy, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, fakt używania wobec J. M. określenia „małolat”, w czym autor apelacji upatruje dowodu na nielogiczność zeznań świadka. Skazane na niepowodzenie jest również wyciąganie daleko idących wniosków z zapowiedzi jaką przekazał oskarżony pokrzywdzonemu w dniu 19 października 2009r., której treścią miały być rzekomo poważniejsze konsekwencje dla J. M., jakich winien spodziewać się ze strony żony niż ze strony oskarżonego. Niezależnie więc od tego, iż J. M. – wbrew stanowisku skarżącego (k.1561) – przestraszył się nie tej zapowiedzi ale następnie wprost wypowiedzianej groźby zabójstwa, owa zapowiedź nie może zostać wytłumaczona inaczej niż lapsusem językowym ze strony oskarżonego.

Oczywiście słuszne jest stanowisko Sądu Rejonowego o uznaniu za wiarygodną relację pokrzywdzonego dotyczącą zdarzenia zaistniałego w wyżej wskazanej dacie. Całkowita zgodność zeznań pokrzywdzonego z zeznaniami M. S. (2), potwierdzającymi zarówno nietypowość przeprowadzanej transakcji oraz stan ewidentnego przestraszenia

pokrzywdzonego nie pozwala na uznanie by w zakresie oceny tych dowodów sąd I instancji dopuścił się jakichkolwiek nieprawidłowości (str.40 uzasadnienia).

Ocena zeznań świadka A. S. winna, w ocenie sądu odwoławczego, zostać uzupełniona o uwagę, iż z treści tych zeznań złożonych w toku konfrontacji z E. M. ewidentnie wynika „wycofanie” świadka i chęć wykazania całkowitej niewiedzy odnośnie relacji panujących pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym. Niezależnie jednak od tego świadek w ostateczności potwierdził zeznania żony pokrzywdzonego, odnośnie stanu emocjonalnego w jakim znajdował się J. M. w chwili opuszczania komisju z oskarżonym (k.842v).

Nie rzutuje na wiarygodność pokrzywdzonego i żadnego znaczenia w sprawie nie ma wynikający z pierwszych zeznań N. H. wątek przyjazdu do niego J. M. w dniu 20 października 2009r., w towarzystwie nieustalonego mężczyzny, który nie brał udziału w przeprowadzonej następnie rozmowie. Pokrzywdzony nie zeznał bowiem, że do N. H. udał się sam, lecz że spotkał się z nim (k.4v). Wreszcie N. H. w pierwszych zeznaniach nie zaprzeczył podanej przez pokrzywdzonego okoliczności, związanej z wykonaniem do niego połączenia celem umożliwienia śledzenia mu w tym trybie przebiegu wypadków (k.25v. akt VII K 1157/10). W konsekwencji za nietrafną musi zostać uznana argumentacja apelacji dotycząca tych kwestii. Jeżeli zaś idzie o ocenę przez Sąd Rejonowy zeznań świadka H. złożonych na rozprawie (str.42-45) to nie zawiera ona żadnych nieprawidłowości.

W sposób bardzo precyzyjny Sąd Rejonowy dokonał oceny zeznań M. Z. (str.46-47 uzasadnienia). Dowodzenie zaś przez skarżącego braku sprzeczności pomiędzy zeznaniami tego świadka złożonymi na rozprawie i w postępowaniu przygotowawczym jest niecelowe, albowiem brak takowych sprzeczności sąd meriti zauważył. Rzecz jednak w tym, że skarżący ignoruje prawidłowo dostrzeżoną przez ten sąd okoliczność w postaci podjęcia przez świadka usilnej próby negacji zasadności wszystkich postawionych oskarżonemu zarzutów, sprowadzającej się w istocie do stwierdzenia, iż oskarżony zarzuconych mu czynów nie dopuścił się albowiem świadek jest przekonany o jego niewinności. Za prawidłową musi zostać uznana również ocena zeznań D. K. (1) (str.63 uzasadnienia), zaś określenie wniosków Sądu Rejonowego wyrażonych przy tej ocenie mianem insynuacji jest nieuprawnione.

Wbrew obszernym wywodom uzasadnienia apelacji szczegółowa i wolna od nieprawidłowości jest ocena zmiennych zeznań K. Ś.i M. O. (2)(str.48-54 uzasadnienia). Za prawidłowością takiej oceny wskazanych dowodów przemawia w szczególności prawidłowo dostrzeżona przez Sąd Rejonowy korelacja ich ostatecznej wersji z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami M. B. (1). Zgodność twierdzeń K. Ś.o kontaktach utrzymywanych bezpośrednio z oskarżonym z zeznaniami M. B. (1), w połączeniu z usytuowaniem cel, w których wyżej wymienieni byli osadzeni w trakcie przebywania w Zakładzie Karnym w C., nie pozwala na stwierdzenie, iż zeznania tych świadków mają na celu bezpodstawne podważenie wiarygodności oskarżonego i także samo jego pomówienie.

Nie ma przy tym racji oskarżony zarzucając ignorowanie przez Sąd Rejonowy formalnie istniejących mechanizmów, w zakresie funkcjonowania Zakładu Karnego w C., mających na celu uniemożliwienie kontaktowania się przez osadzonych posiadających status „szczególnie niebezpiecznych” z innymi osadzonymi, przy wykorzystaniu otworów okiennych. Sąd Rejonowy istnienie takich mechanizmów dostrzegł, dochodząc wszak do trafnej konstatacji, obdarzając przy tym wiarą zeznania M. B. (1), iż stosowanie się funkcjonariuszy służby więziennej do obowiązujących przepisów nie jest normą (str.52 uzasadnienia).

Okolicznością w sprawie znamionną i trafnie dostrzeżoną przez Sąd Rejonowy jest kwestia zastraszania przez oskarżonego występującej w charakterze świadka M. O. (2). Prawidłowo dokonana analiza zeznań wymienionego świadka i protokołu rozprawy z dnia 24 września 2012r. nie pozostawia wątpliwości co do słuszności poczynionych w tym przedmiocie ustaleń. Jeżeli zaś oskarżony twierdzi, iż ustalenia te, dotyczące kontaktów telefonicznych świadka i oskarżonego, nie znajdują potwierdzenia w zeznaniach M. O. (2), to jest to stanowisko równie stanowcze co nietrafne (vide zeznania świadka k.1495 i 1496 oraz zarządzenie k.1567).

Skazane na niepowodzenie jest kwestionowanie sposobu oceny dowodów kluczowych dla czwartego z czynów zarzuconych oskarżonemu tj. posiadania środka odurzającego w postaci marihuany. Całkowita zgodność zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym przez świadków D. J. i T. L. na okoliczność pochodzenia narkotyku

i przekazania go oskarżonemu oraz nonsensowne wręcz zeznania pierwszego z wymienionych świadków, złożone na rozprawie i dotyczące przyczyn z jakich oskarżony miał się znaleźć w jego posiadaniu (k.1024v) powodują, że sposób oceny tych dowodów (str.55-59 uzasadnienia) nie może zostać podważony. Dlatego też eksponowane w apelacji zagadnienie osoby, która przedmiotowe narkotyki umieściła w pudełku nie ma żadnego znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego. Co się zaś tyczy rzekomego pochodzenia narkotyków z Czech, to również ta kwestia nie uszła uwadze Sądu Rejonowego, który trafnie zauważył, iż takie określenie ich pochodzenia przez K. Ś. było przyczyną informacji przekazanej mu przez oskarżonego. Reasumując nie ma racji skarżący, który dostrzegając wprawdzie podawanie przez D. J. całego katalogu sprzecznych okoliczności, związanych z odbiorem od niego narkotyków, wywodzi w ostateczności, iż Sąd Rejonowy wadliwie przyjął wersję najmniej korzystną dla oskarżonego. Jest to bowiem przede wszystkim wersja, która w sposób oczywisty wynika ze zgromadzonych dowodów.

Odnosząc się do zarzutów niekompletności materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd Rejonowy, a w pierwszej kolejności do drugiego z nich, poruszającego również rozstrzygniętą wyżej kwestię dowodu z zeznań G. B., stwierdzić należy, iż zarzut ten musi zostać uznany za chybiony w zakresie w jakim dotyczy oddalenia wniosku o przesłuchanie M. M.. Obszerna argumentacja zawarta w uzasadnieniu apelacji (k.1584) pomija mianowicie kwestię najistotniejszą jaką jest to, że zgodnie z informacjami uzyskanymi przez Sąd Rejonowy, które legły u podstaw podjęcia tej decyzji (k.1027), M. M. od przeszło 10 lat przebywa we Francji, zaś miejsca jego pobytu i zatrudnienia nie są znane członkom najbliższej rodziny, z którą utrzymuje sporadyczny kontakt (k.988). Niezależnie od tego zagadnieniem całkowicie ubocznym jest to czy J. M. był uprawniony do sprzedaży pojazdów wstawionych do komisju przez M. M. i określonych w pkt IV i V wyroku (k.1500v-1501), czy też przyjął je tam celem przechowania. Okolicznością kluczową jest bowiem to, że oskarżonemu nie przysługiwały żadne uprawnienia do tych pojazdów, które zabierał z komisju pomimo każdorazowo wyrażonego ze strony pokrzywdzonego sprzeciwu.

Abstrahując od tego, iż wniosek dowodowy o przesłuchanie „kompetentnego pracownika firmy (...)” był związany z pierwszym z czynów przypisanych oskarżonemu, od dokonania którego A. G. został uniewinniony, nie może ująć uwadze, iż wymieniony w ostateczności nie był w stanie sprecyzować czego przedmiotowy wniosek dotyczył (k.1466v).

Chociaż Sąd Rejonowy w istocie nie wykazał należytej inicjatywy zmierzającej do przesłuchania w charakterze świadka D. S. (2), na okoliczność czynu zarzuconego w pkt II aktu oskarżenia, popełnionego na szkodę M. O. (1), to brak ten został konwalidowany na etapie postępowania odwoławczego. Kwestia wiarygodności zeznań tego świadka zostanie natomiast omówiona w dalszej części uzasadnienia.

Odnosząc się do trzeciego z zarzutów apelacji podkreślić należy w pierwszej kolejności eksponowaną już zarówno przez Sąd Rejonowy jak i przez Sąd Odwoławczy pełną korelację zeznań pokrzywdzonego i M. S. (2) dotyczących „transakcji” przeprowadzonej przez wyżej wymienionych w dniu 19 października 2009r. Odnośnie pozostałych okoliczności, do udowodnienia których zmierzał wniosek o konfrontację świadków na aprobatę zasługuje zaś argumentacja sądu I instancji wyrażona w uzasadnieniu postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego (k.1155).

Jedyna nieprawidłowość popełniona przez Sąd Rejonowy w zakresie oceny dowodów dotyczących dokonania przez oskarżonego wspólnie z B. G. przestępstwa na szkodę M. O. (1) polega na przytoczeniu zeznań pokrzywdzonego, w których ten miał rzekomo umiejscowić okres w jakim dokonano tego przestępstwa na maj - 5 czerwca 2009r. (str.64 uzasadnienia). W rzeczywistości bowiem M. O. (1) określając tę datę wskazał na połowę czerwca 2009r. Sam zaś czasokres rzeczywistego dokonania przez oskarżonego tego czynu został już ustalony prawidłowo, a Sąd Rejonowy stanowisko to należyście uzasadnił omyłkowym określeniem daty przez pokrzywdzonego.

Ustaień dokonanych w tym przedmiocie w żadnej mierze nie podważają zeznania świadków P. Z., P. P. i D. K. (2). Odnośnie zeznań P. P. nie może więc ująć uwadze, że wymieniony wprost przyznał, iż pokrzywdzony oświadczył, że ma problemy z oskarżonym (k.185 akt VII K 1157/10). Nie dziwi również zwrócenie się przez M. O. (1) o ochronę przed oskarżonym w sierpniu 2009r. Zachowanie takie – bezsensowne zdaniem skarżącego – należy bowiem tłumaczyć chęcią zabezpieczenia się na przyszłość. Wszak z zeznań M. O. (1) wynika zarówno to, że drugie przestępstwo na jego

szkodę zostało popełnione nie bezpośrednio po pierwszym jak również, że w dacie jego popełnienia nie znał P. Z., z którym kontakt nawiązał później, przez swojego znajomego.

Wolne od rozbieżności są również zeznania M. O. (1) i P.Z.co do okresu ochrony pokrzywdzonego. M. O. (1) określił bowiem na 2 miesiące, przy cenie wynoszącej 500 zł za tydzień. P. Z. zeznał natomiast, że pilnował posesji pokrzywdzonego przez miesiąc lub dwa za stawkę wynoszącą 2000 zł za miesiąc (k.299).

Eksponowane przez skarżącego zeznania świadka A. O., w istocie pozostające w częściowej sprzeczności z relacjami pokrzywdzonego i jego żony, zostały poddane prawidłowej ocenie przez Sąd Rejonowy, której przytaczanie nie jest celowe.

Fakt powrotu przez pokrzywdzonego do domu, w dniu dokonania na jego osobie przestępstwa, pod wpływem alkoholu stanowi okoliczność nie mającą żadnego znaczenia w sprawie. Skarżący pomija mianowicie to, że z zeznań małżonków O. wynika, iż pokrzywdzony bezpośrednio po zdarzeniu z udziałem oskarżonych został przywieziony do domu, z czego wynika, iż teren posesji musiał opuścić ponownie. To zaś co robił w dalszej części dnia w pełni zasadnie pozostało poza zakresem zainteresowania sądu.

Określenie przez pokrzywdzonego, iż żądanie kwoty 20 000 zł stanowiło jednorazowe zajście z udziałem oskarżonych nie czyni – co podnosi skarżący – zeznań M. O. (1) sprzecznymi, albowiem pierwszego z czynów na jego szkodę oskarżony dopuścił się wspólnie z D. Ś..

Ponieważ relacje pokrzywdzonego i E. O. dotyczące przebiegu rozmowy telefonicznej dotyczącej przekazania kwoty 20 000 zł nie były sprzeczne, zaś pozostałe rozbieżności w zeznaniach tych świadków, o charakterze ewidentnie drugorzędny, zostały przez Sąd Rejonowy prawidłowo wyjaśnione i ocenione, zbędna była konfrontacja, której nieprzeprowadzenie zarzuca apelacja.

Odnosnie samych konfrontacji, których zaniechanie apelacja zarzuca również w innych jej częściach podkreślić należy, iż instytucja uregulowana w art.172 k.p.k. ma charakter fakultatywny co powoduje, że samo jej nieprzeprowadzenie nie skutkuje obrazą powołanego przepisu. Jeżeli zaś sprzeczności w zeznaniach i wyjaśnieniach osób przesłuchiwanym są pozorne, drugorzędne, bądź też zostały wyjaśnione i ocenione w ramach samej oceny dowodów już zgromadzonych, to odstąpienie od konfrontacji nie może być uznane za nieprawidłowość mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Oceniając zeznania świadka D. S. (2) (k.1648), którego rzeczywista rola w zdarzeniu związanym z wydaniem przez M. O. (1) 20 000 zł z niewiadomych powodów pozostała poza zakresem zainteresowania organów ścigania, poprzestać należy na stwierdzeniu, iż są one oczywiście kłamliwe, a za uzasadnienie tego stanowiska przytoczyć zeznania, zgodnie z którymi świadek nie zna oskarżonego i nigdy nie występował z wnioskiem o zezwolenie na widzenie z A. G..

Odnosząc się do końcowych zarzutów apelacji należy stwierdzić, że chociaż wyjaśnienia oskarżonego złożone we wstępnej fazie postępowania przygotowawczego, w tym również na posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania (k.61-64 i 66 akt VII K 1157/10), z pewnością nie mogą zostać ocenione jako dowody w sprawie kluczowe, co dotyczy także lakonicznych i w dalszym postępowaniu zanegowanych wyjaśnień o przyznaniu się do dokonania zarzuconych czynów, to jednak nie istnieją podstawy do odmiennej ich oceny niż dokonana przez Sąd Rejonowy. Podejmując próbę dyskredytacji tych wyjaśnień skarżący przemilcza bowiem to, iż uzasadniając stanowisko o złożeniu ich w warunkach wykluczających swobodę wypowiedzi stwierdził, iż „ma dziurę w głowie” jak również, że w trakcie przesłuchiwania przez prokuratora był „podpięty pod prąd” (k.554 akt VII K 1157/10 oraz k.368v).

Ponieważ zgromadzone w sprawie dowody w żadnej mierze nie uprawdopodobniły tego, że M. S. (2) znał relacje panujące pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym Sąd Rejonowy nie był zobligowany do dopuszczenia z urzędu dowodu z jego zeznań.

Żadnego znaczenia nie ma również podnoszony w apelacji fakt uprzedniego toczenia się przeciwko J. M. postępowania karnego o występki paserstwa w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Związku tego postępowania ze sprawą niniejszą sam skarżący zresztą nie wykazał.

Reasumując ponownie należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy zgromadził kompletny materiał dowodowy, którego ocena, za wyjątkiem dowodów dotyczących pierwszego z czynów zarzuconych oskarżonemu, jest zgodna z wymogami art.7 k.p.k. Ponieważ poza zakresem tej oceny nie pozostały dowody istotne dla rozstrzygnięcia nie może być również mowa o obrazie art.410 k.p.k. Co się zaś tyczy poczynionych ustaleń faktycznych to znajdują one oparcie w zgromadzonych dowodach, które nie pozwalają na powzięcie nieusuwalnych wątpliwości, a w konsekwencji na skonstruowanie ustaleń alternatywnych i korzystnych dla oskarżonego.

Uniewinnienie oskarżonego od dokonania jednego z zarzuconych mu czynów czyniło zasadnym stosunkowo obniżenie kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny. Z kolei kary jednostkowe wymierzone przez Sąd Rejonowy, do oceny których sąd odwoławczy był zobligowany z uwagi na regulację art.447 § 1 k.p.k., nie noszą cech niewspółmiernie surowych.

Wadliwe zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, nie uwzględniające regulacji art.80 § 5 k.k.w. w zw. z art.209 k.k.w. (k.746) oraz błędne określenie końcowej daty stosowania środka zapobiegawczego (k.1070), legło u podstaw wydania prawidłowej decyzji w tym przedmiocie.

Z tych względów, a nadto nie stwierdzając nieprawidłowości skutkujących zaistnieniem bezwzględnych przyczyn odwoławczych, Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nastąpiło na podstawie art.624 § 1 k.p.k. w zw. z art.634 k.p.k.